

RUHLAR ÂLEMİNE YOLCULUK

“Ben sizin yolunuzdan yürümüyorum, ey bedeni aşağılayanlar! Siz benim için Üstinsana giden köprü değilsiniz!”

-Friedrich Nietzsche

İhtiyar, sabahtan beri bir kez olsun gözlerini aynadan ayırmamıştı. Aynaya bakmak acı veriyordu. Kaç defa bakarsa baksın her seferinde gördüğü manzara onu bir öncekine kıyasla daha fazla üzüyordu. Ama yapmak zorunda hissettiği bu can yakıcı alışkanlık, bir vazifeye dönüşmüştü artık.

Kırıksıklıklarla dolu ifadesiz suratı kurak bir çölü andırıyordu. Gençliğindeki zarif haliyle uzaktan yakından alakası olmayan burnu ise; çölde yaşayan şekilsiz, korkunç, dev bir yaratığa dönüşmüştü ve bu yaratık nefes almıyor, kükrüyordu adeta. Bu surat annesinin karnından değil, olsa olsa bir hastanenin morgundan çıkmış olabilirdi. Yaşamdan bezmiş göz kapaklarının altındaki koyu kahve gözleri, saçlarının aksine eski renklerini korumuşlardı koruyabilmelerine fakat ne yazık ki işlevlerini yitirmişlerdi onlar da. Acımasız yılların yıpratığı perişan bedeninin kalanıysa...

“Lanet olsun! ”

Anlık bir öfke kriziyle elindeki bastonu karşısında duran yabancıya fırlatınca, ihtiyarın tutunacak bir desteği kalmadı. Bacakları artık kendi yükünü bile taşıyamadığı için oracıkta yere devriliverdi. Kafasını çok sert vurmıştı. Bastonun çarpmasıyla beraber paramparça olan camın kırılma sesiyle çınlayan kulakları ve küt küt atan kalbi başını döndürmeye başlamıştı. “İmdat!” diye bağırmaya çalışsa da ses telleri sanki tutkala bulanmıştı. Bayılacağını, hatta belki de oracıkta öleceğini sandı ama “Mühim değil!” dedi ihtiyar.

Yanılıyordu. Çok ‘mühim’ bir şey olmuştu; Tüm o rafa kaldırılmış yıllar, bir kum saatinin içindeki kum gibi gözlerinin önünden akıp geçmişti. Ne tatlı bir bebek, ne uslu bir çocuk, ne yakışıklı bir delikanlıydı. Ne kadar yiğit bir asker, ne sadık bir kocaydı. Ondan daha aslan bir baba veya daha dürüst bir arkadaş görülmemişti bu dünyada. Peki ya iş konusundaki başarısından ve dinine olan bağlılığından bir kez olsun şüphe etmeyeşine ne demeli. Ah o yıllar, o güzel yıllar. Geride bıraktıkları bir çöp yığınının başka bir şey değildi.

Arkasında duran, asırlardır tahtakurularına ev sahipliği yapmış çürük kapıya yaslanıp sakinleşmeye çalıştı. Nefes nefese kalmıştı. Ağladı, güldü ve biraz daha ağladı. Dışarıdan duygularını ağlayarak ifade eden ihtiyar, içinden en ağır küfürleri ediyordu aslında. Kendine gelince “Geçti.” diye fısıldamayı başarabilirdi. Birazcık daha nefeslenip bu kez daha yüksek sesle “Yeti artık!” diye patladı. Ve sonra...

Sonra kararını verdi. Uzun süredir düşünüp taşınmasına rağmen bir türlü cesaret edemediği bir şeyi şimdi hayata geçirmeye karar verdi; Bu bedeni onu yarı yolda bırakmıştı, ona ihanet etmişti! O halde, bedenine hak ettiği cezayı vermeliydi.

Hayır, intihar etmeyecekti. Zira kendisine intihardan daha iyi gelecek bir ilaç biliyordu. Aklından geçen yol her ne kadar karanlık, çetrefilli ve tehlikeli de olsa başka çaresi kalmamıştı. Hayat, kendisini zor olanı seçmeye zorlamıştı. Her ne kadar doğru yolu seçip seçmediğine emin olamasa da kaçınılmazın bu olduğunu biliyordu. Başka bir deyişle, seneler önce yapmış olduğu gibi, kararından bir daha asla caymayacaktı. Çünkü bu sefer farklıydı,

artık çok daha yaşlıydı. Artık yaptığı hataları telafi edemezdi. İçinde hapsediği gemi kalıntısı, onun için bir zindana dönüşmüştü ve bu zindandan gün geçtikçe daha çok nefret ediyordu.

Aldığı bu karar, şimşek çakar gibi aniden aklına gelen bir fikirden ibaret değildi. Doğaüstü ile altmışlı yaşlarında ilgilenmeye başlamıştı ve ilgisini bugüne kadar bir kez olsun yitirmemişti. Spiritüalizm hakkında okuduğu kitapları saymak neredeyse imkânsızdı. Hatta evinde yalnızca bu konuyla ilgili yazılan eserler için ayırdığı bir kitaplığı bile vardı. Evet, sıra dışı hatta ‘tuhaf’ sayılabilecek bu özel merakı için ayırdığı sayısız günün ardından vazgeçmesi olanaksızdı. Ne pahasına olursa olsun, ruhlar âlemine gitmenin vakti gelmişti...

Ruhunu bedeninden ayırmayı neden bu kadar çok istediğini kendisinden başka hiç kimsenin anlayamayacağını düşünüyordu. Zaten yüzlerce korku filmine ilham kaynağı olan ‘ruh’ kelimesi tek başına bile bazılarının tüylerini diken diken etmeye yetecek kadar güçlü bir anlama sahipti. Bu sebeple gizli planından daha önce ne rahmetli karısına, ne de biricik çocuğuna bahsetmişti. Zaten kızının da evi terk ettiği günden sonra fikrini paylaşabileceği kimsesi kalmamıştı. Yalnızlık ve çaresizliğin ihtiyarda yarattığı bunalım hissi, ona sıradan bir insanın, ne kadar zor şartlar altında kalırsa kalsın, yapmayı reddedeceği bir eylemi gerçekleştirmek için gereken cesareti vermişti.

Sırtını dayadığı kapının koluna tutunup kendini var gücüyle yukarı çekti ve birkaç başarısız denemenin sonunda ayağa kalkabildi. Hatırladığı kadarıyla daha önce hiç bu kadar heyecanlı hissetmemişti. Hayatında köklü bir değişikliğe imza atmak üzereydi. Öfkeyle fırlattığı bastonunu halıdan kaldırıp bir an önce salona doğru yola koyuldu. Ancak romatizma denen illet sebebiyle salona varması birkaç dakikasını aldı.

Kitaplığına bakınarak “Ruh Bedenden Nasıl Ayrılır?” adındaki bir kitabı gözüne kestiriverdi. Kitabı açmaya zahmet etmeden önce arasına sıkıştırdığı kâğıt parçasını çıkardı. Ardından kitabın deri kapağından eline bulaşan tozu umursamaz bir tavırla beyaz pantolonuna silip kâğıdı gözüne yaklaştırdı ve ruhlar âlemine gidebilmek için izlemesi gereken adımları zorlanarak da olsa okumayı başardı.

Gözlerinin bir şahininkiler kadar keskin olduğu günlerde kitapların içinde önemli bulduğu yerleri not alırdı. Sonra okuduğu her kitap için birer özet yazardı. Bu şekilde kitaplardaki bilgileri hatırlaması çok daha kolay bir hâl alırdı. Şimdiyse, bu son derece pratik uygulamasına rağmen elinde tuttuğu, yalnızca on cümleden ibaret özeti bitirmesi bile koca bir saatini almıştı. İhtiyar, zamanın ne kadar çabuk geçtiğini pencereden dışarıya bakınca fark edebildi. Yakın gözlüğünü takmadan önce bahçesini aydınlatan güneş, vardiyasını bulutların arkasından zavallı bir şekilde “Ben buradayım, ben de varım!” demeye çalışan Ay Dede’ye bırakmıştı. Ayın sefaletini kendi durumuna benzetti ihtiyar.

“Hayret, geçen vakti anlayamaz olmuşum. Elimi çabuk tutmam lazım yoksa saat gece yarısını geçti mi, yaptığım hiçbir işe yaramaz. Koca bir gün daha katlanamam bu bitmek bilmeyen işkenceye. Şu gece yarısı kuralı da ne saçma şeyse... Ritüeliniz batsın!”

Özette yazana göre önce rahat bir yere sırt üstü uzanması gerekiyordu. Salondaki kanepelerin yeterince rahat oldukları söylenemezdi. Gerçi artık bu yaşlı beden için yatağı dışında hiçbir yer ‘rahat’ sayılmazdı. Bu yüzden ihtiyar, bolca homurdanarak güzergâhını içerisinde sıcacık-yumuşacık bir yatak bulunan yatak odasına çevirdi.

Zamanla yarıştığı için acele etmişti fakat ne demişler; acele işe şeytan karışır. Tam yatağına uzanacakken başına hiç beklemediği, felaket bir kaza geldi. Kısa süre önce kırdığı aynanın sivri bir parçası zavallı ihtiyarın sol ayağına saplanmasın mı? O anda kendini haykırarak yatağına bıraktı ve bir süre inleyerek acı içinde kıvrandı. Acıya az da olsa alışınca ayağını karnına yaklaştırmaya çalıştı ve eliyle uzanarak camı tuttu. Cam, neredeyse bir karış büyüklüğündeydi. İhtiyar, belinin mi yoksa ayağının mı daha çok acıdığını ayırt edemeyecek haldeydi. Öfkesine hâkim olamadan tekrar “Lanet olsun!” diye bağırdı.

Duvar saatine şipşak göz atmaya çalıştı ancak ne yazık ki gözünden akan yaşlar yüzünden yelkovan ve akrebi tanıyamıyordu bir türlü. Gördüğünü ‘On biri çeyrek geçe’ civarında bir şeye benzetti ama bu gözlere güven olmazdı tabi. Her halükarda daha hızlı davranmak zorundaydı. “Bu işi bu gece bitireceğim. Tanrı şahidim!”

Acıya aldırmadan dişlerini sıktı ve cam parçasını tüm gücüyle çekti. Elinde kalan kanla kaplanmış cam parçasını görünce çığlık atmaktan kendini alamadı. Yara gerçekten de çok derindi. Üstüne üstlük tıpkı bir şelale gibi kanıyordu. Çarşafın üzerinde kıpkırmızı bir leke oluşmuştu. Kan akışını durduramazsa çok kan kaybederdi. Hemen elindeki cam parçasını başucuna bırakıp yan çekmecedan çıkardığı bir çift uzun ve kalın çorabı yaranın üzerine sıkıca bağladı ve kanın durmasını bekledi. Kısa süre sonra tumbul ayağı yavaş yavaş morarmaya başladı. Tekrar bayılacağını sandı fakat bayılmadı. Kanamanın durduğuna ikna olunca ter ve gözyaşı ile sırlıklam olan pembe yüzünü bileğinin tersiyle silip saate bir daha baktı. Artık daha net görebiliyordu. Ancak gördüğünden pek memnun kaldığı söylenemezdi çünkü gece yarısına sadece beş dakikası kalmıştı. “Lanet olsun!” diye geçirdi içinden ve daha fazla zaman kaybetmeyerek işe koyuldu. Yatağına uzanıp başlamadan önce özette yazan her şeyi aklından geçirdi. Hata yapmak gibi bir lüksü yoktu.

Ruhlar âlemine gidebilmek için kendisini hipnotize edip bir tür “süper bilinçli” trans haline geçmesi gerekiyordu. Daha önce hiç hipnotize olmamıştı ancak kitapta yazan talimatları izleyerek başarabileceğini düşünüyordu. Kulağa her ne kadar zor ve karmaşık gelse de bizim ihtiyar kendine ve okuduğu kitaba güveniyordu. Başta, gözlerini kapattı. Sonra derin bir nefes aldı ve uzun bir halat hayal etti. Kitapta öğütlenenlere harfiyen uyuyordu. Tıpkı yapması gerektiği gibi iki eliyle birden hayali halata uzandı ve onu sıkıca kavradı. Kitabın dediğine göre halatı inanarak çekerse ölüm ve yeniden doğum arasındaki sihirli mekâna ulaşabilirdi.

Yavaş yavaş kendisine doğru çekmeye başladı. Saniyeler geçtikçe özgürlüğe daha çok yaklaştığını hissedebiliyordu. Aklına çocukluğunda mektepte oynadığı halat çekme oyunu geldi. Ne zaman bu oyunu oynasa, kendi takımı galip olurdu. Bu düşünce özgüveninin inanılmaz derecede artmasına sebep oldu. Artık kimse onu durduramazdı, zira oldukça kararlıydı. Daha şimdiden sanki bir şeyler oluyor gibiydi. Kolları yorulmuştu ancak babası ona hep “Büyük hedefler, ulaşılması zor olanlardır” derdi. Çok severdi babasını...

Bir süre gözlerini açmadan olduğu yerde bu faaliyeti sürdürdü. Hiç durmadan halatı çekmeye devam ediyordu: “Oldu mu? İşe yaradı mı? Ne olur işe yaradın olsun!” Odadan hiç ses çıkmıyordu. Bir şeyi mi atlamıştı? Ne kadardır halat çektiğini bilmiyordu. Belki yarım saat belki de beş dakika olan bu süre zarfı ihtiyara sanki asırlar geçmiş gibi gelmişti. Bir ipucu, ruhlar âlemine girdiğine veya girmekte olduğuna dair bir işaret dahi yeterdi. Hiçbir işaret gelmedi. İçini kötü bir his kaplamıştı. Kendini kaybetmiş gibiydi. Buna rağmen uzun süre devam etti. Fakat boşuna. Nefes nefese kalan ihtiyar, yavaş yavaş ümidini yitirmeye başladı ve sonunda dayanamayıp halatı çekmeyi bıraktı.

Kolları iflas etmişti. Yarasını kapattığı çorap kandan, giydiği diğer kıyafetlerse terden sırlıslıklam olmuşlardı. Ayağındaki ağrıyı hâlâ hissedebilmekteydi. Demek oluyordu ki, ruhu hâlâ bedeninin içindeydi. Başka bir deyişle çabası boşa gitmişti. Daha bir ihtiyarlamıştı. En kötüsüyse tüm o okuduğu kitapların ve kapıldığı umutların birer yalandan ibaret oluşlarıydı. Eninde sonunda gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu. Beklerse daha da üzülecekti, acısı artacaktı. Bu yüzden yaşlarla dolan yaşlanmış gözlerini açtı.

Hayır, ruhlar âlemine falan gittiği yoktu. Gözlerini nerede kapattıysa, orada açmıştı: “Aynı tas aynı hamam.” Yatağından yavaşça kalktı. Bir an başı döndü, ama umursamadı. Pencereyi açtı ve dışarıdan gelen serin havayı soludu. Sağanak yağmur yağıyordu. Yağmur sesi, kederlenince iyi gelirdi hep. Veya daha kötü gelirdi, ama olsun, kederliyen ‘kötü’ de iyiydi. Bakışını su damlacıklarından ayırmadan gökyüzü kadar karanlık ve bulutlu düşüncelere daldı.

Ağlıyordu. Kendisine sorular sorup duruyordu. Cevap vermeye zahmet bile etmeden. Yalnızca soruyordu. Cevaplar önemini yitirmişlerdi. “Neden buradayım?” Sana ne ihtiyar! “Neden işe yaramadı?” Yaramadı işte ihtiyar, sorup sormaman gerçeği değiştirmeyecek ya! “Neden ben?” Amma mızumsuzun sen de ihtiyar! Bir sen yaşlandın sanki!

Soruları sorarken başta pek de önemsemediği ama gitgide gözüne batmaya başlayan bir ayrıntı dikkatini çekmeye başladı. Dikkatini çeken bu tuhaf ayrıntı yüzlerce “Neden?” ile başlayan sorunun ardından ilk kez anlık bir heyecanla farklı bir soru sormasına sebep oldu.

“Neredeyim ben?”

Etrafına dikkatlice baktı. Aslında nerede olduğunu gayet iyi biliyordu. Evinde, yatak odasında, biraz önce uzanmış olduğu yatağın hemen yanı başında durmaktaydı. Bundan emindi. Fakat emin olduğu başka bir şey daha vardı: Yağmur durmuştu...

Yağmurun durmuş olması nasıl olur da bir insanın kendini sorgulamasına sebebiyet verebilir? Bu noktada açıklığa kavuşturulması gereken bir şey var tabii. Yağmur, herkesin anlayacağı şekilde yalnızca yağmayı bırakmamıştı. Yağmur, tam anlamıyla durmuştu. Bu demek oluyor ki bütün su damlacıkları havada asılı kalmıştı. Aynen öyle. Kıpırdamadan, oldukları yerde ‘duruyorlardı’!

O anda ihtiyarın migren ağrıları başlamış olsa, hatta öbür ayağına da bir cam parçası saplanmış olsa ve hatta tam arkasında silahlı bir adam belirmiş olsa bile... Gözlerini dışarıdan ayırmasına sebep olamazdı. Çünkü bunların hiçbiri kendisini bu denli etkilemezdi. Çünkü bunların hiçbiri, bütün insanların ömürleri boyunca görmeye alışık oldukları yağmur gibi doğal bir olayın işleyişinin DURMASINDAN kötü olamazdı.

“Yüce Tanrım, nedir bu? Kıyamet mi geldi yoksa!”

İhtiyar çok geçmeden, dışarıdaki tek tuhaflığın su damlalarının havada asılı kalmalarından ibaret olmadığını, aslında büyük resmi –ki gerçekten de resme benziyordu- yeni görmeye başladığını fark etti. Neler olup bittiğini henüz anlayabilmiş değildi ancak kıyamet değilse bile eşit derecede korkunç bir felaket olmaktadır.

“Arabalar, trenler, uçaklar ve... İnsanlar! Hepsi durmuş!”

Dışarıyı hiç olmadığı kadar sessizdi. Kaldı ki ihtiyar şehrin en kalabalık, en gürültülü caddesinde oturuyordu. Buna rağmen sokaklarda en ufak bir fısıltıdan bile eser yoktu. Hayalet arabalar yolun ortasına park etmiş, hareket etmeden öylece duruyorlardı. Ne araba kornası, ne

bisiklet zili, hiçbir şey... Sessizlik etrafı ele geçirmiş, karşısına çıkan her şeyi silip süpürmüştü. Gerideyse yalnızca korkunç bir sükûn kalmıştı. Ürperticiydi. İhtiyar çaresizce, ses tellerini yırtarcasına bağırdı:

“Kimse duyuyor mu sesimi? Bir tür şaka mı bu?”

Şaka olsa bile, bu havada asılı kalan yağmur damlalarını açıklamazdı. Bunun açıklaması ne olabilirdi ki? Kıyamet böyle bir şey miydi? Bir saniyede olup bitecek hali yoktu ya. Kafası son derece karışmış olan ihtiyar, çıkış yolu olmayan bir dolambacın içine düşmüştü. Ruhlar konusunda defalarca okuyup eskittiği onca kitabın hiçbirinde böyle bir olasılıktan söz edilmiyordu. Aklını yitirdiğini veya bir kâbus gördüğünü düşünen ihtiyar pencerenin kenarında duran antika telefonu eline alıp bildiği bir numarayı çevirdi. Bekledi. Kimse açmadı. Başka bir numara çevirdi. O da açmadı. Bir daha yaptı. Bir daha ve bir kez daha derken...

İhtiyar bir ses duydu. Hemen ardından tir tir titremeye başladı. Ses ne inceydi ne de kalın. Bir erkeğe mi yoksa kadına mı ait olduğunu söylemek mümkün değildi, hatta bir âdemoğlundan çıkıp çıkmadığı bile tartışılırdı. İhtiyar ya aklını yitiriyordu ya da gerçekten de gaipten sesler geliyordu. Betimlemesi mümkün olmayan ses dedi ki: “Bencil dilekler, ağır cezalara layıktır. Cezanı çekeceksin”

İhtiyar sesin ne dediğini anlayacak durumda değildi. Aklını yitirdiğini düşündü. Gördüğü her şeyin bir göz yanılmasıydı ibaret olduğuna kanaat getirdi ve kendine sert bir tokat attı. Ve bir tane daha ve bir tane daha...

“İmdat! İmdat!”

Bir yandan duvarları yumruklayıp imdat diye bağıyor bir yandan da kendine tokat atıp duruyordu, neden yaptığını bilmeden. Tam o sırada odasının kapısında bir ‘şey’ gördü. Az önce gelen sesin kaynağını. Kalbine tıpkı bir bıçak gibi saplanan acı verici ve keskin bir ağrı, sesinin kesilmesine ve de tokat krizinin bitmesine sebep oldu.

Kapıda gördüğü şey...

Betimlenmesi mümkün olmayan bir suret, ne bir çehreye ne de bir vücuda sahip ama işte orada. Gözlerinin önünde duruyordu. Hemen tanımişti onu. Nereden biliyordu kapıdaki ‘o’ olduğunu? Gözlerini ayırmak mümkün değildi. Hem dehşete kapılmış, hem de hayran kalmıştı. Hepsinden öteyse... Âşık olmuştu. Açıklaması güçtü fakat deliller gibi âşık olmuştu ona. İçinde tatlı, baş döndürücü bir sarhoşluk hissi oluşmaya başlamıştı. Hani gençlik yıllarındaki gibi... Evet, tıpkı gençliğindeki gibi...

Kapıda duran şey, ölümdü. Annesini henüz hiç görmemiş bir bebek nasıl ana kucağının sıcaklığını tanıyorsa hemencecik, ihtiyar da işte öyle tanımişti ölümün sıcaklığını. Kalbindeki ağrı dayanılmaz bir hal aldı. Hayatının en zorlu günü anlaşılan son günü olacaktı. Buna şüphe yoktu. Kendi iç dünyasıyla kavga etmekten, debelenmekten bitap düşen ihtiyar ölümün karşısında diz çöktü. Ölüm konuşmaya başladı ve dediği her bir kelime ihtiyarın kulağını yırtarcasına çınlattı. Her seferinde. Her yeni kelime, içindeki o güzel, mayhoş, şahane hissi; derin, acılı, dayanılmaz bir ıstıraba çeviriyordu.

“Yirmi yaşına kadar hiç büyük günah işlemedin.”

Ölümün ilk cümlesi bu oldu. İhtiyar, ardından ne geleceğini çabucak anlamıştı. Mevzubahis kendi hayatıydı ne de olsa. İçinden, “Keşke burada bitse... Hepsi burada bitse ne güzel olur Tanrım.” diyecek oldu. Fakat ölüm kükredi: “O kutsal kelimeyi bir daha asla ağzına alma!” İhtiyar ağzına almamıştı. İçinden geçirmişti... Özür diledi sesli bir şekilde. Ardından Ölüm devam etti konuşmaya, karanlık sesiyle:

“Yirmi yaşına kadar hiç büyük günah işlemedin. İlk büyük günahını işlediğinde yirmi yaşındaydın... BABANA YALAN SÖYLEDİN!”

“Dur lütfen!”

“...çirkin bir yalan! Söylediğin en büyük yalansa ailene söylediğin değil, kendine söylediğin. Yirmi sekiz yaşında karımı aldattın! Birkaç defa. Otuz iki yaşına gelince en yakın dostuna ihanet ettin! Otuz sekiz yaşından kırk beş yaşına kadar kızına defalarca haksızlıklar ettin. Sonra seni terk etti...”

“Yalvarırım dur!”

“Üstüne üstlük geçmişinle ilgili tüm bu kötülöklere hiç bulaşmamışsın, sanki tertemiz bir melekmişsin gibi yaşamaya devam ettin ve çoğunu da unuttun! İnsanları kırdın sen, en büyük suçu işledin. Nasıl unutursun onlarca günah! Telafi etmek için bile uğraşmadın! Kızından özür dilemedin! Şimdiyse sana bahşedilen ancak zerresini bile hak etmediğin bu bedeni aşağılıyor, ona hakaret ediyor ve ondan kurtulmak istiyorsun. Geçmiş günlere dönmek istiyorsun, sanki güzellermiş gibi... Kusurlu olan ve ihtiyarlayan senin bedeninin değil, ruhun. Ruhun o kadar yaşlanmış ki, kendi yaşadıklarını ve yaptıklarını bile unuttun. İşte bu sebeplerden cezaların en acımasızını hak ettin!”

Kısa süre önce gerçek olması için uğraştığı o kahrolası bencil dilek yüzünden aynadaki yansımasına o kahrolası bastonu fırlattığı için oldukça pişman hissediyordu. Gözünden tekrar yaşlar akmaya başladı. Ama bu sefer acıdan değil utançtan akıyordu yaşlar. Yaptığı şeyden tiksinen ihtiyar, kafa karışıklığından kurtulmayı denemek yerine pes etti ve diz çöküp hüngür hüngür ağlamaya koyuldu. Artık aklındaki tek soru, işlediği onca günahın ardından öldükten sonra kendini nerede bulacağıydı. Kendisini rahatlatmaya çalışarak hıçkırığa hıçkırığa şunları söyledi:

“Sakin olmam lazım, aklımı yitiriyorum... Evet, evet! Kendimi bu ruh saçmalığına fazla kaptırdım... İstirahat! Evet, dinlenmem lazım...”

Bunların hepsi dursun istedi. Hepsinin bir sonunun gelmesi için yalvardı. Kalbindeki ağrı dayanılmaz bir hâl almıştı. Hava almak için pencereye çıktı ve son bir kez daha aşağıya baktı. Hiçbir değişiklik yoktu. Eliyle bir su damlasına dokunmaya çalıştı ancak eli yetişmedi. O anda olan oldu. Sanki birisi kendisini var gücüyle sırtından itmiş gibi hissetti fakat arkasına bakmaya fırsatı olmadı. Ölümün dedikleri oluyordu. Cezalandırılıyordu. İhtiyar adalete doğru istemsizce bir adım atmak zorunda bırakıldı. Kısa süreliğine de olsa gökyüzünden düşen bir melek gibi hissetti kendini. Ve bu talihsiz melek yere çakılacaktı.

Düşerken yaşamı boyunca yaptığı yanlışların hepsini hatırladı. Yaşamının her günü gözlerinin önünden geçti, bir bir... O gözler ki bugüne dek kör olmuş numarası yapıyorlardı ancak artık oyunları bozulmuştu. Şimdiye kadar hep yaşlandım diye mız mızlanan ihtiyar aslında bir kelebek kadar kısa bir ömrü olduğunu fark etti ve “Keşke daha fazlasına sahip olsaydım.” dedi.

Geçmişte belki de sandığı kadar iyi bir insan değildi, tıpkı şimdi de olmadığı gibi. Ailesi hep ona tatlı bir bebek olduğunu söylerlerdi, lakin o günleri anımsamak mümkün müydü? Çok da uslu bir çocuk sayılmazdı. Hatta haylazdı denebilirdi bile. Delikanlılık yıllarında da öyle pek yakışıklı değildi, tam tersine oldukça iticiydi. Askerliğinde dayak yemekten pek korkardı bu yüzden hep yalakalık yapardı. Evlendikten sonra hiç yapmadığı kadar ahlaksızlık yapmıştı. Kızına çok haksızlık ederdi ve dostum dediği insanlara sıklıkla yalan söylerdi. Üstüne üstlük beceriksizin tekiydi. Daha neler neler... Bunlar bir anda, yalnızca birkaç saniye içerisinde aklından geçmişti. Ve o değerli zamanı da bu huzursuz anılarla harcadıktan sonra ihtiyar yere çakıldı ve ömrü sona erdi. Bir karganın çığlığı ve yaşlı suratında beliren buruk bir tebessüm...

Fakat cezası henüz sona ermemişti. Ebedi bir cezaydı bu. Ruhunun bedeninden ayrılmasıyla beraber istediğini elde etmişti. Peki, istediği şey, ihtiyacı olan mıydı? Boş bir kafesteki kanadı kırık bir kuştur artık. İhtiyarın ruhu, çürümeye mahkûm olan leşini seyredecekti bundan sonra. Cezası buydu. Eğer bu kâbustan uyanmayı başaramazsa, sonsuza dek bu ihtiyar vücuda bakacaktı ve daha da ihtiyarlamasını sanki aynaya bakar gibi izleyecekti.

İhtiyarın cansız bedeniye ruhunun aksine biraz daha şanslı sayılırdı. En az kendisi kadar yaşlı bir ağacın ayaklarına kafasını yaslamış, yavaş yavaş kaybolmaya başlayan yıldızları seyrediyordu. Her şey eski akışına dönmüştü. Yağmur yağmaya, gök gürülemeye, insanlar yürümeye başlamışlardı tekrardan. En kötüsüye, insanlar ihtiyarın cesedinin yanından geçiyorlardı ama kimse yolun ortasında bir ceset durmasına aldırılmıyordu. Yürüyüp geçiyorlardı. Sanki sokağa atılmış değersiz bir çöpmüş gibi...

Yaz geldi. Bulutlar yok oldu. Ceset çürüdü. İlkbahar, kış, sonbahar, yaz derken bir yıl geçti. İki, üç dört, beş, on, yirmi, yüz diye geçip gitti yıllar. Bu sırada kemikleri çürüdü ihtiyarın. Ancak ruhu bozulmamıştı. Acısı da tazeliğini koruyordu. Hâlâ öldüğü yerin üzerinde, kıpırdamadan kemiklerini seyretmekteydi. Kemikleri toz olacaktı. Fakat ihtiyar, boşluğa bakmaya devam edecekti. Sıkılıyordu. Çok sıkılıyor, bu cezaya katlanamıyordu. Ağlamak istiyordu ama ağlayamıyordu.

Sahiden de yapayalnız mıydı? Acaba bir hayal miydi duyduğu o esrarengiz ses? Hiçbirinin önemi kalmamıştı. İşte böyle başardı, ruhunu bedeninden ayırmayı, bizim haylaz ihtiyar...